

at ville tilfidsætte hvilken som helst af sine andre Pligter. Men hvorfor skulle vi gjøre denne Forretning med Livrenteanstalten? Den Enkelte kan naturligtvis ikke selv gjøre en saa fordelagtig Assuranceforretning for sit eget Liv, naar han er ene derom, som naar han slaar sig sammen med Andre; men Staten kan paatage sig den store Forretning, hvorom her er Tale, ligesaa godt som Livrenteanstalten. Den ærede Dødsfører siger, at denne Anstalt har intet Overskud af sin Virksomhed, ja, at man endogsaa har seet, at der er stor Angst for, at den skal have Tab deraf. Det vide vi; vi vide det gjennem Finantsloven og gjennem den Bestemmelse, der er truffen, at Anstaltens Status i det Hele skal underkastes en grundig og nøie Drøftelse, for at man kan komme til Klarhed over, hvorledes den har virket, siden den fik sine Statuter i 1842, hvorledes dens Tabeller have virket, og hvilke Forretninger vi overhovedet kunne tillade den. Men, mine Herrer, naar Alt dette først nu skal tages under grundig Overveielse, er det da tilraadeligt at overlade den en ny stor Forretning og i Forbigaaende at træffe Bestemmelser for dens Overtagelse af denne Forretning? Er det forstandigt, er det rigtigt at gjøre dette i samme Dieblif, som vi staae i Begreb med at tage denne Anstalts Forhold med alle de Statsinteresser, der ere forbundne med disse, under Overveielse? Men selv om man maatte ville see bort fra denne Betragtning, saa bliver dog det Spørgsmaal tilbage: Har man ved de Tabeller, der her ere opstillede, taget alle de Forhold i Betragtning, der nødvendigvis maae medtages? Er saaledes det Forhold taget i Betragtning, at Embedsmændene gaae af uden at komme til at nyde Pension? Jeg tør hverken sige, om det er medtaget eller ikke; thi jeg har ikke den tilstrækkelige Sagkundskab til at kunne beregne Tabellerne saaledes, som de maatte beregnes for at kunne udfinde dette. Jeg veed heller ikke, om en saadan Beregning er foregaaet fra Finantsministeriets Side; men i ethvert Tilfælde er det et saa vigtigt Punkt, at uden fuldstændig Klarhed dert kunne vi ikke gaae ind paa den her foreslaaede Foranstaltning, selv om vi ellers maatte være tilbøjelige til i

Almindelighed at gaae ind derpaa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Senger) sagde igaar: Sa, mine Herrer, naar man ikke vil have en Ting, saa skubber man den hen fra det ene Sted til det andet. En skubber denne Sag hen til de enkelte Lønningslove, en Anden til Pensionsloven osv. Men det er dog ganske vist, at vi maae skubbe ud en stor Livrenteforretning indtil det Aar, da vi ere komne til Klarhed om, hvorvidt den nuværende Anstalts Tabeller have svaret Regning, en Klarhed, som vi have ønsket at faae, og til hvis Opnaaelse vi have bevilget store Midler, og jeg spørger da igjen: Skulle vi virkelig, medens denne Undersøgelse staaer paa, kaste denne nye Forretning ind og sige: Tabellerne ere rigtige, og vi tillade udemvidere, at Anstalten overtager denne nye, store Forretning. Dette vilde jeg modsætte mig under alle Omstændigheder, selv om jeg var enig i det Forslag, som jeg virkelig er saa fuldstændig uenig i; navnlig fordi jeg ikke kan see, hvorfor Staten, naar den allerede vil gjøre en Forandring i det hidtil gjældende Pensions-system, skal vise sig selv den Mistillid, at den ikke tør betro den Forretning, hvorom der her er Tale, til sin egen Finantsbestyrelse; Staten skal her gaae til Livrenteanstalten og have en heel Deel Mellemregning med denne, medens Staten, naar den selv optræder som Livrenteanstalt i det her omhandlede Forhold, kan spare denne Omvei og kan foretage den hele Beregning selv. — Jeg tror nu rigtig nok, at Stemningen er saaledes, at dette Forslag ingenlunde gaaer igjennem, og at vi ikke ville genere os for, naar vi virkelig komme til den Overbeviisning, at Lønningerne ere for rigelige — hvad jeg nu ikke tror, at de ere — da at nedsætte dem. Navnlige vil jeg fremhæve, at det forekommer mig, at det var fuldstændig rigtig bemærket af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), naar han sagde, at, hvis vi gif ind paa Forslaget uden først at have underkastet det hele Forhold en samlet Overveielse, saa kunde det meget let gaae saaledes, at vi for hvert 80 Rd., vi traal fra, kunde komme til at give 100 Rd. ud; thi det er netop Mangelen, mener jeg, ved dette Forslag, at, hvad